

Arrest

nr. 315 842 van 1 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed een verzoek om internationale bescherming in België op 19 augustus 2024 en verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten.

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker op 29 april 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Polen.

1.3. Verzoeker werd op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord op 25 september 2024 in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en werd er bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is.

1.4. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde van de Staatssecretaris) maakte op 30 augustus 2024 een terugnameverzoek op basis van artikel 18, lid 1, b) van Verordening EU 604/2013 over aan de Poolse autoriteiten.

1.5. In een brief van 6 september 2024 van het Department for Refugee Proceedings, Office for Foreigners of the Republic of Poland stemden de Poolse autoriteiten in met de terugname van verzoeker in toepassing van voormelde bepaling.

1.6. Op 15 oktober 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die op 17 oktober 2024 aan verzoeker werd ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

“Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Algemene Directie Vreemdelingenzaken

BIJLAGE 26 QUATER

REF.: (...)

R.R. Nr.: (...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: G.

voornaam: B. A.

geboortedatum: (...) 2001

geboorteplaats: Mebred

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G. B. A., verder de betrokkene, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, diende op 19.08.2024 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde wel een vals paspoort te hebben gehad.

Op 25.09.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in augustus 2023 Eritrea verliet en via Ethiopië, Kenia, Oeganda naar Zuid-Soedan reisde. Hij verklaarde dat hij met een vals paspoort met het vliegtuig naar Wit-Rusland reisde. De betrokkene verklaarde dat hij te voet Polen bereikte en dat hij via Duitsland doorreisde naar België. De betrokkene verklaarde dat hij in Polen een paar dagen werd vastgehouden door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij gaf aan dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en een plaats kreeg in een open centrum. Hij verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 29.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

Op 30.08.2024 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 06.09.2024 stemden de Poolse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde de betrokkene geboren te zijn op 01.02.2007, waardoor hij door onze diensten werd beschouwd als niet-begeleide minderjarige. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 23.08.2024 werd in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: “op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat B.A.G. op datum van 23-08-2024 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23.0 jaar een minimum leeftijd is.

Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.” Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is, werd de voor de betrokkene ingestelde voogdij opgeheven. Bijgevolg wordt de betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd door onze diensten vastgelegd op (...) 2001.

De betrokkene werd gehoord op 25.09.2024 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde dat zijn moeder een procedure om internationale bescherming hangende heeft in België.

Voorts gaf hij aan een broer te hebben in Zweden en twee ooms te hebben in Nederland. De betrokkene verklaarde niet afhankelijk te zijn van zijn moeder. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 25.09.2024 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat België een veilig land is voor hem en hij er wil werken en een leven wil opbouwen. De betrokkene gaf aan dat hij niet terug wil naar Polen omdat hij er werd gedwongen vingerafdrukken te geven en hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat Polen niet zijn keuze is. Wat behandeling betreft, gaf hij aan dat hij in Polen werd opgepakt en in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij gaf aan dat zijn gsm werd afgenomen. Hij verklaarde dat hij er slecht werd behandeld. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Poolse instanties stemden op 06.09.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog

hangende is. De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Polen partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Polen onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Polen, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysien; Ewa Ostaszewska-Zuk, "Country Report: Poland – 2023 update", laatste update in 2024, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde dat hij in Polen een paar dagen werd vastgehouden door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij gaf aan dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en een plaats kreeg in een open centrum. Wat behandeling betreft, gaf hij aan dat hij in Polen werd opgepakt en in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij gaf aan dat zijn gsm werd afgenomen. Hij verklaarde dat hij er slecht werd behandeld. We merken op dat volgens het AIDA-rapport de Poolse wetgeving bepaalt dat een persoon in detentie kan worden geplaatst om de identiteit te verifiëren, informatie te verzamelen, een beslissingen te nemen of uit te voeren, om veiligheidsredenen en als er een risico bestaat dat de persoon zal onderduiken (blz. 87). We benadrukken dat de betrokkene verklaarde dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en we merken op dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de betrokkene onrechtmatig en buitensporig lang in detentie werd gehouden.

Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin-verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen, kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de negen maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert, zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgend verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld, maar zal eerst een ontvankelijkheidsonderzoek worden uitgevoerd (blz. 37). We merken op dat de betrokkene op 29.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en derhalve nog in de mogelijkheid is om binnen de termijn van 9 maanden naar Polen terug te keren.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende de procedure om internationale bescherming en er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure (blz. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen een verblijf in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming en verblijf op de privémarkt (blz. 58). Er zijn volgens het rapport enkele praktische belemmeringen wat de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen betreft.

Verzoekers dienen zich zelfstandig naar het opvangcentrum te begeven en moeten zich er binnen de twee dagen aanmelden. Indien zij dat niet doen, wordt hun verzoek afgesloten (blz. 54). De financiële steun voor verzoekers zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun kosten te dekken. De tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te werken (blz. 58-59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, maar kunnen verschillen van centrum tot centrum (blz. 63-64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Polen is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat België een veilig land is voor hem en hij er wil werken en een leven wil opbouwen. Hij gaf niet aan in welke zin Polen geen veilig land zou zijn. De betrokkene gaf aan dat hij niet terug wil naar Polen. Hij verklaarde dat Polen niet zijn keuze is. Wat behandeling betreft, gaf hij aan dat hij in Polen werd opgepakt en in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij gaf aan dat zijn gsm werd afgenomen. Hij verklaarde dat hij er slecht werd behandeld. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Wat de behandeling in Polen betreft, merken we op dat de verklaringen van de betrokkene in dit verband vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs van onheuse behandeling aanbrengt.

Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Polen. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Poolse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Poolse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Polen. Hij gaf aan dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Poolse autoriteiten zou zijn verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. Verder merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Dit betekent dat het Eurodac-resultaat aantoont dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

De betrokkene verklaarde dat zijn moeder een verzoek om internationale bescherming lopende heeft in België.

Hij gaf aan dat hij niet afhankelijk is van zijn moeder. Met betrekking tot zijn moeder merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en zijn moeder niet als "gezinslid" kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. Ook merken we op dat zijn moeder de Dublinprocedure volgt in België en op dit moment op geen enkele manier vaststaat dat haar dossier in België zal worden behandeld. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Polen verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit

van de medische voorzieningen in Polen van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Poolse wetgeving waarborgt de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (blz. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert, is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (blz. 71-73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Polen en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar Poolse autoriteiten (4).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

Brussel, 15.10.2024

De gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"

2. Over de ontvankelijkheid ratione temporis

De advocaat van verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen de onontvankelijkheid van het beroep ratione temporis op. Zij citeert artikel 39/57, § 1 derde lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat conform de ter zake relevante wetsbepalingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uiterlijk

binnen de tien dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing dient te worden ingediend en in casu het verzoekschrift van 28 oktober 2024 11 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing is ingediend.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

Artikel 39/57, § 2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.*

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag”.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd kennisgegeven op 17 oktober 2024 en evenmin dat het een eerste verwijderingsmaatregel betreft.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet is *in casu* dus een beroepstermijn van tien dagen aan de orde. Conform artikel 39/57, § 1, derde lid juncto artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Ter terechtzitting gewezen op het feit dat de vervalddag *in casu* een zondag was en gevraagd of zij bij haar standpunt blijft wat betreft de laattijdigheid van het beroep, bevestigt de advocaat van verwerende partij dat dit het geval is omdat de bepaling volgens de welke de vervalddag wordt verplaatst naar de eerstvolgende werkdag volgens haar niet van toepassing is in de procedure waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd. Gevraagd welke bepaling dergelijke uitzondering voorziet, blijft zij het antwoord schuldig maar blijft zij bij haar stelling.

De Raad is evenmin dergelijke bepaling bekend. Verwerende partij gaat er aan voorbij dat artikel 39/57, § 2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet geen uitzonderingen voorziet wat betreft de verplaatsing van de vervalddag.

Verzoeker beschikte, met ingang van 18 oktober 2024 over een periode van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. Gelet op het feit dat de vervalddag in casu zondag 27 oktober 2024 was, was maandag 28 oktober 2024 de laatste nuttige dag voor het indienen van het verzoekschrift. Het op maandag 28 oktober 2024 ingediende verzoekschrift is bijgevolg tijdig.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

1.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen*

de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

1.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna EVRM), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955; artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009; de artikelen 3(2), 5(6), 17, 18(1)d, en 22 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna Dublin III-Verordening); de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement.

Na een theoretische bespreking van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen betoogt verzoeker dat vele openbare rapporten wijzen op andere systematische tekortkomingen in het ontvangststelsel van asielzoekers in Polen en dat uit deze rapporten blijkt dat deze situatie al lang aansleept. Hij citeert uit AIDA, Country Report Poland, Update 2019 (p. 18-19) en AIDA, Country Report Poland, Update 2023, gepubliceerd in juni 2024 (p. 20) en stelt dat dit rapport opnieuw bevestigde dat de situatie aan de Poolse grens kritiek bleef en dat de Poolse autoriteiten gemakkelijk hun toevlucht namen tot geweld tegen migranten en citeert hieruit (p. 20-21). Hij wijst erop dat in dezelfde geest Polen een nieuwe wet heeft aangenomen die het makkelijker maakt voor grenswachten om hun wapens af te vuren en citeert ter staving uit Le Figaro, *"Pour repousser les migrants, la Pologne adopte une loi permettant aux garde-frontières de tirer plus facilement"*, 16.07.2024 en BBC, *Migrants face expulsion at Polish border under new law*. Uit het 2023 AIDA rapport blijkt verder volgens verzoeker dat mensen in de Dublinprocedure die terugkeren naar Polen, zoals verzoeker, in zeer slechte omstandigheden verkeren (citaat p. 38) en dat deze problemen opnieuw worden bevestigd in het laatste AIDA Update 2024 (citaat p. 36-37). Hij stelt dat het duidelijk is dat Poolse instanties problemen hebben met de opvang van asielzoekers en in de behandeling van deze nieuwkomers, citeert een persbericht van het UNHCR van 24 juli 2020 waarin de organisatie aan de Poolse instanties vraagt om toegang van asielzoekers tot zijn grondgebied te garanderen en stelt dat het Europees Hof van Justitie Polen en andere Europese landen heeft veroordeeld onder verwijzing naar een internetartikel op www.infomigrants.net *"Accueil des réfugiés: la Pologne, la Hongrie et la République tchèque ont enfreint le droit de l'UE"* van 2 april 2020. Voorts citeert hij uit het AIDA-rapport wat betreft de levensomstandigheden in opvangcentra (p. 652) en de juridische hulp voor asielzoekers die volgens verzoeker echt beperkt en moeilijk toegankelijk is (p. 120-121) en zonder adequate juridische hulp kan het volgens verzoeker zeer moeilijk worden om internationale bescherming te krijgen, onafhankelijk van herkomst of het relaas. Verzoeker meent dat de tekortkomingen van het Poolse opvangstelsel niet correct zijn geëvalueerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris en dat een gedeeltelijke lezing wordt gemaakt van de objectieve en recente informatie waarin de Poolse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld. Dat Polen haar verplichtingen blijft miskennen blijkt volgens verzoeker ook uit een recent artikel van de Europese Hoge Commissaris van de mensenrechten van 23 september 2024 dat hij citeert en waarin melding wordt gemaakt van de moeilijkheden die Polen ondervindt bij de opvang van asielzoekers, gelet ook op de grote aantallen Oekraïners die door dat land worden opgevangen (<https://www.coe.int/en/web/commissioner/-/poland-needs-to-respect-its-international-human-rights-obligations-on-the-belarusian-border-says-commissioner-ohodziej>). Verzoeker herinnert er verder aan dat de beoordeling door de RvV ex nunc gebeurt en dat Amnesty International in dat verband bevestigt dat de noodtoestand die thans in Polen werd uitgeroepen wel degelijk de asielzoeker impacteert (<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2024/09/poland-state-of-emergency-risks-worsening-already-dire-situation-for-32-asylum-seekers-at-border/>). Hij stelt verder dat uit de meest recente berichten vanuit Polen blijkt dat de Poolse regering het recht om asiel te vragen wenst op te schorten en dat dit bevestigd wordt in een publicatie van Amnesty International van 16 oktober 2024 dat hij citeert (Pologne, *Le projet de suspendre le droit de solliciter l'asile est « clairement illégal »* <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/pologne-projet-suspendre-droit-solliciter-asile-clairement>). Verzoeker onderstreept dat hij via Wit-Rusland Polen is binnengekomen en dan ook specifiek geviséerd dreigt te worden door deze maatregelen. Dat hij een Dublin-terugkeerder zou zijn naar Polen vermindert dit risico geenszins nu ook legale binnenkomsten

geviseerd worden. Hij stelt verder dat de huidige politiek niet nieuw is aangezien reeds in 2022 Amnesty International het verschil in behandeling tussen vluchtelingen uit Oekraïne en zij die van elders, onder meer via Wit-Rusland kwamen, aankaatte (<https://www.amnesty.fr/refugies-et-migrants/actualites/accueil-refugies-pologne-deux-poids-deux-mesures>).

Verder betoogt verzoeker dat het uitroepen van de noodtoestand omwille van de overstromingen ontegenzeggelijk een impact heeft op de situatie in Polen en de risico's op schendingen van artikel 2 en 3 nog vergroot. Hij citeert ter staving de volgende persartikelen: Central Europe experiencing worst floods in at least two decades (<https://www.reuters.com/world/europe/central-europe-experiencing-worst-floods-least-two-decades-2024-09-18/>); Deadly floods add to fiscal strains in central Europe, September 20, 2024 en <https://www.reuters.com/world/europe/flooding-poland-makes-changes-2024-budget-more-likely-says-minister-2024-09-23/>). Tenslotte wijst verzoeker erop dat niet mag onderschat worden dat ook in Polen de weerstand tegen de asielzoeker groeit en dat dit mag blijken uit het artikel Poland won't accept migrant relocation mechanism, PM says (<https://www.reuters.com/world/europe/poland-wont-accept-migrant-relocation-mechanism-pm-says-2024-04-10/>). Verzoeker stelt dat om bovengenoemde redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris geen grondig volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Polen heeft uitgevoerd en de beslissing niet voldoende is gemotiveerd. Er is geen enkele garantie dat de verzoeker naar behoren zal worden verzorgd en dat hij rechtsbijstand, materiële bijstand en passende gezondheidszorg zal krijgen en dus was het de taak van de gemachtigde om artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening toe te passen. Verzoeker betoogt nog dat het duidelijk moge zijn dat de nadelen voor hem, namelijk het verstoken blijven van een onafhankelijk onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties, waarbij hij kan genieten van opvang in België immens zijn en dat hij riskeert naar Eritrea teruggedreven te worden waar zijn leven en fysieke en psychische integriteit in het gedrang riskeren te komen. Voorts betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ervan uitgaat dat verzoeker een alias zou gebruikt hebben hetzij in Polen, hetzij in België terwijl blijkt dat het enkel om een verschillende schrijfwijze gaat van een overigens op dezelfde wijze uitgesproken naam. Er is dus helemaal geen poging tot misleiden van de Belgische asielautoriteiten. De gemachtigde van de Staatssecretaris baseert zich ten onrechte enkel en alleen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dit volstaat niet volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Tenslotte betoogt verzoeker nog dat de verwerende partij ten onrechte meent dat er geen noemenswaardige medische problemen dienen weerhouden te worden terwijl verzoeker wel degelijk psychologische problemen kent en hier zelfs niet naar gevraagd werd en de appreciatie met betrekking tot deze psychologische problemen door de verwerende partij dan ook niet kan gevolgd worden.

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, de artikelen 5, lid 6, 18 (1) d, en 22 van de Dublin III-verordening en artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet maar verduidelijkt doorheen het verzoekschrift op geen enkele wijze hoe deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Ook wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, dat bepaalt dat het recht op leven van eenieder wordt beschermd door de wet en dat niemand opzettelijk van het leven mag worden beroofd, dient te worden vastgesteld dat hij in het verzoekschrift verder niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing hem zou blootstellen aan een opzettelijke beroving van zijn leven. Ook met zijn louter theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid, en door het louter citeren van de artikelen 3, lid 2, 22 en 17 van de Dublin-III verordening en artikelen 51/5, § 2 en 39/82, § 4, alinea 4 van de Vreemdelingenwet, verduidelijkt verzoeker geenszins hoe deze bepalingen of algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het enig middel zijn in de hierboven aangegeven mate niet-ontvankelijk en bijgevolg niet ernstig.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De motivering in rechte en

in feite moet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering in feite en in rechte bevat. Verzoeker betwist niet dat zijn vingerafdrukken door de Poolse autoriteiten zijn geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming en dat een vergelijking met zijn in België afgenomen vingerafdrukken een treffer opleverde in Eurodac. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat het laten afnemen van vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en 14 van de Dublin-III verordening een verplichting is en niet als een onheuse behandeling kan worden beschouwd en dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde, wat overeenkomstig artikel 24(4) van de Dublin-III verordening aantoont dat verzoeker wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen, in tegenstelling tot wat verzoeker verklaarde tijdens zijn Dublin interview.

Verder wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17(1) en artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. Daarbij wordt uitgebreid ingegaan op de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor en op de situatie voor asielzoekers en zogeheten Dublin terugkeerders in Polen zoals dit blijkt uit gezaghebbende bronnen, met name het mede door ECRE gecoördineerde rapport AIDA, “*Country Report Poland*”, Update 2023 (gepubliceerd op 10 juli 2024), waarvan een raadpleegbare internetlink is opgenomen in de bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing ook ingegaan op het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure en opvang voor Dublin terugkeerders. De gemachtigde van de Staatssecretaris onderzoekt en bespreekt daarbij de individuele situatie van verzoeker, wiens verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is in Polen en merkt daarbij op dat de Poolse autoriteiten na overdracht het onderzoek van zijn verzoek zullen hervatten en afronden, hem niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en dat verzoeker in Polen zal gemachtigd zijn te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tenslotte heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris uitgebreid gemotiveerd waarom de overdracht aan de Poolse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest met zich mee brengt. Verzoeker bekritiseert in zijn enig middel de inhoud van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing berust. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.2.2. Verzoeker voert bijgevolg, gelet op de inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing in het licht van de door de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening als juridische grondslag. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die*

België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...). Artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening bepaalt dat de verantwoordelijke lidstaat verplicht is *“een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”*.

Zoals reeds aangehaald betwist verzoeker op geen enkele wijze de vaststellingen die de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gebracht hebben om Polen verantwoordelijk te achten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op basis van de daartoe vastgelegde criteria in de Dublin III-verordening. De gemachtigde van de Staatssecretaris kon dan ook in beginsel rechtsgeldig besluiten om het verblijf op het grondgebied te weigeren en verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het door de verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar de ontvangende staat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM

21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende *het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – Verdragsartikel dat dus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de

onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, Jawo v. Duitsland (GK), nr. C-163/17, §§91-93).

Artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”*.

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontorende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Polen en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Polen.

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Polen, nu hij in dit land op 29 april 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Poolse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, b), van de Dublin III-verordening.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden beslissing, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Polen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich hierbij gesteund op het rapport AIDA, *“Country Report Poland. Update 2023”* gepubliceerd op 10 juli 2024 waaruit ook door verzoeker uitvoerig wordt geciteerd in het verzoekschrift en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker.

De gemachtigde van de Staatssecretaris gaat daarbij in op de bezorgdheden en kritische opmerkingen in het AIDA rapport over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin III-Verordening en de opvang van verzoekers en besluit dat de kritische opmerkingen betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen onvoldoende zijn om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoeker betoogt dat vele openbare rapporten wijzen op systematische tekortkomingen in het opvangsysteem van asielzoekers in Polen en dat deze situatie al lang aansleept. Hij verwijst daarbij specifiek naar het AIDA rapport over Polen van 2019 waarin melding wordt gemaakt van een problematische situatie sinds 2016 en citeert passages waaruit blijkt dat verschillende zaken voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn gebracht met betrekking tot pushbacks aan de grensovergang in Terespol waarop voorlopige maatregelen zijn opgelegd aan de Poolse autoriteiten om de betrokkenen niet te verwijderen naar

Wit-Rusland en dat dergelijke pushback-zaken ook voor de nationale rechtbanken zijn gebracht, naar de AIDA update van 2022 waarin melding wordt gemaakt van een humanitaire crisis aan de grens waarbij mensen zonder toegang tot water en onderdak in de grenszone werden gelaten en opnieuw sprake was van pushbacks, naar de AIDA update 2023 waarin bevestigd wordt dat de situatie aan de grens kritiek blijft en pushbacks blijven plaatsvinden, een artikel op de BBC-website waarin wordt bericht over een wet die werd aangenomen die grenswachten toelaat om migranten aan de grens onmiddellijk te verwijderen en een artikel in Le Figaro van 16 juli 2024 dat handelt over een recent aangenomen wet die de regels voor grenswachten om hun wapen te gebruiken versoepelt. Hij citeert ook een artikel van 24 juli 2020 waarin het UNHCR de Poolse instanties vraagt om de toegang tot het grondgebied voor asielzoekers te garanderen en een artikel over een arrest van het Hof van Justitie waarin het Hof vaststelde dat Polen, Hongarije en de Tsjechische Republiek hun verplichtingen voortvloeiend uit het herplaatsingsmechanisme tussen 2015 en 2017 niet hebben vervuld. Ook wordt artikel van 23 september 2024 geciteerd op de website van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa waarin de problemen aan de Poolse grens met Wit Rusland onder de aandacht worden gebracht en een publicatie van Amnesty International in september 2021 omtrent het uitroepen van de noodtoestand door Polen aan de Wit-Russische grens.

Deze door verzoeker geciteerde passages uit de door hem aangehaalde bronnen en het summiere en algemene betoog van verzoeker hieromtrent hebben uitsluitend betrekking op de situatie van personen die zich aan de grens tussen Polen en Wit-Rusland bevinden en de pushback praktijken van de Poolse grenswachten aan deze grens, waardoor deze personen niet de mogelijkheid krijgen om een verzoek om internationale bescherming in Polen in te dienen. In zijn arrest van 29 februari 2024 oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening zo moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest verboden onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ, C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij na overdracht aan de Poolse autoriteiten als Dublin terugkeerder met het oog op het afronden van het onderzoek van zijn aldaar ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp zal uitmaken van dergelijke pushback praktijk. Hierboven werd reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing is genomen op grond van de vaststelling dat uit Eurodac is gebleken dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Polen en dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met een terugname van verzoeker op grond van artikel 18, (1) b) van de Dublin III-verordening. In dit verband dient te worden gewezen op artikel 18 (2) van de Dublin III-verordening dat bepaalt: *“In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”*. Daaruit volgt dat de Poolse autoriteiten ertoe gehouden zijn het bij hen ingediende internationale beschermingsverzoek van verzoeker te behandelen. Zij zijn daarbij gebonden door de waarborgen en verplichtingen opgenomen in het EU asielacquis.

In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“De Poolse instanties stemden op 06.09.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de betrokkene in Polen een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Poolse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We wijzen erop dat Polen partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Polen onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als*

persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren". Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublin terugkeerders kan niet blijken dat personen die in toepassing van artikel 18 (1) (b) van de Dublin III-verordening aan Polen worden overgedragen riskeren aan pushback praktijken te worden onderworpen noch dat zij na overdracht naar de Pools-Wit-Russische grens zouden worden gestuurd in afwachting van de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers situatie moet als Dublin-terugkeerder worden onderzocht en hij kan niet worden beschouwd als iemand die illegaal de buitengrens van Polen oversteeft. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de situatie van personen die illegaal de Wit-Russisch-Poolse grens zijn overgestoken of proberen over te steken en geen verzoek om internationale bescherming in Polen konden indienen. Zoals reeds aangehaald hebben de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd met de overdracht van verzoeker en uit het administratief dossier blijkt dat de Poolse instanties uitdrukkelijk hebben verzocht om minstens zeven werkdagen op voorhand in kennis te worden gesteld van de komst van verzoeker of minstens tien dagen voor de geplande transfer in geval van speciale noden.

De verwijzing naar passages uit het AIDA-rapport en andere bronnen die de verzoeker voorlegt over de (actuele) situatie aan de grens van Polen met Wit-Rusland en het probleem van het Pools pushbackbeleid, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verzoeker in zijn individuele omstandigheden en hoedanigheid als Dublin terugkeerder in het kader van de Dublinoverdracht, het slachtoffer dreigt te worden van dergelijke praktijken.

Er liggen in de huidige stand van zaken *prima facie* geen elementen voor die er op wijzen om aan te nemen dat verzoeker, waarvoor de Poolse autoriteiten blijkens de brief waarin de verantwoordelijkheid van Polen wordt erkend en wordt ingestemd met het verzoek op grond van artikel 18 (1) (b) van de Dublin III-verordening, onderworpen dreigt te worden aan pushback praktijken zoals die blijken uit de beschikbare landeninformatie. Met dit betoog toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing, die een door Polen uitdrukkelijk aanvaarde terugname op grond van de Dublin III-verordening betreft, enige door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling met zich mee brengt.

Verzoeker stelt verder dat uit het AIDA rapport 2023, waarmee wellicht het AIDA rapport Update 2022 wordt bedoeld en het AIDA Update 2024, waarmee het AIDA Country Report Poland Update 2023, gepubliceerd in 2024 wordt bedoeld blijkt dat mensen in de Dublinprocedure die terugkeren naar Polen in zeer slechte omstandigheden verkeren. De door verzoeker geciteerde passage uit het AIDA rapport Update 2022 vermeldt dat een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie werd gesteld door een rechtbank in Den Haag op 15 juni 2022 en dat in een rapport van maart 2021 de ombudsman een rapport publiceerde in het kader van het Nationaal Preventiemechanisme waarin tekortkomingen in de procedure voor het identificeren van slachtoffers van foltering worden gemeld. Deze passage handelt niet over de situatie van Dublinterugkeerders naar overdracht naar Polen maar heeft betrekking op de procedure die in Polen wordt gehanteerd om slachtoffers van foltering en personen wiens mentale en fysieke toestand detentie uitsluit te identificeren. Uit niets kan verder blijken dat verzoeker een slachtoffer van foltering zou zijn of ernstige fysieke of mentale problemen zou hebben zodat verzoeker de relevantie van deze passage in het kader van de beoordeling van verzoekers situatie als Dublin terugkeerder naar Polen niet aantoonst. Uit de door verzoeker geciteerde passage uit het AIDA rapport Update 2023 blijkt elke Dublin-terugkeerder recht te hebben op de heropening van zijn procedure onder Pools recht maar dat er bezorgdheden zijn geuit met betrekking tot de toegang tot de procedure voor Dublin-terugkeerders in gevallen waarin verzoekers terugkeren na een periode van negen maanden of wanneer een beroep reeds hangende was bij de beroepsinstantie en de procedure is beëindigd. In dergelijke gevallen wordt het verzoek van de terugkeerder beschouwd als een volgend verzoek en kan de persoon opnieuw in detentie worden geplaatst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee reeds terdege rekening werd gehouden door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Er wordt immers als volgt gemotiveerd: *"Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin-verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen, kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de negen maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert, zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgend verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld, maar zal eerst een ontvankelijkheidsonderzoek worden uitgevoerd (blz. 37). We merken op dat de betrokkene op 29.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en derhalve nog in de mogelijkheid is om binnen de termijn van 9 maanden naar Polen terug te keren*". Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker maakt met zijn algemene verwijzing naar het AIDA rapport geenszins aannemelijk dat de in het rapport beschreven mogelijke obstakels inzake toegang tot de asielprocedure ook op zijn individuele omstandigheden van toepassing zijn nu blijkt dat hij wel degelijk nog steeds in de mogelijkheid is om binnen de negen maanden naar Polen terug te keren. Ook tegen de vaststellingen met betrekking tot zijn vasthouding gedurende een paar dagen door de politie en het gegeven dat hij na een paar dagen werd

vrijgelaten en een plaats kreeg in een open centrum voert verzoeker geen enkel concreet verweer. De bestreden beslissing motiveert hierover op pertinente wijze dat *“De betrokkene verklaarde dat hij in Polen een paar dagen werd vastgehouden door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij gaf aan dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en een plaats kreeg in een open centrum. Wat behandeling betreft, gaf hij aan dat hij in Polen werd opgepakt en in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij gaf aan dat zijn gsm werd afgenomen. Hij verklaarde dat hij er slecht werd behandeld. We merken op dat volgens het AIDA-rapport de Poolse wetgeving bepaalt dat een persoon in detentie kan worden geplaatst om de identiteit te verifiëren, informatie te verzamelen, een beslissingen te nemen of uit te voeren, om veiligheidsredenen en als er een risico bestaat dat de persoon zal onderduiken (blz. 87). We benadrukken dat de betrokkene verklaarde dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en we merken op dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de betrokkene onrechtmatig en buitensporig lang in detentie werd gehouden”*. Verzoeker geeft geen enkele toelichting bij zijn verklaring dat hij slecht werd behandeld in het gesloten centrum waar hij slechts enkele dagen verbleef en uit niets kan blijken dat hij onrechtmatig en buitensporig lang in detentie zou zijn gehouden. Verder werd verzoeker daarna een plaats gegeven in een open opvangcentrum. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de omstandigheden van detentie in de ontvangende lidstaat het niveau van hardheid bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Hieruit kan bijgevolg niet worden afgeleid dat verzoeker voor zijn vertrek uit Polen in een situatie verkeerde die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Polen.

Inzake de levensomstandigheden in de Poolse opvangcentra citeert verzoeker een korte passage op p. 65 van het AIDA-rapport. Het gaat hier om enkele punctuele zaken zoals meldingen van bedwantsen en hongerstakingen, doch in ditzelfde citaat wordt gesteld dat uit een onderzoek bleek dat 87,25% van de asielzoekers in Polen tevreden is over de materiële opvangvoorzieningen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de omstandigheden in de Poolse opvangcentra: *“Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende de procedure om internationale bescherming en er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure (blz. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen een verblijf in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming en verblijf op de privémarkt (blz. 58). Er zijn volgens het rapport enkele praktische belemmeringen wat de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen betreft. Verzoekers dienen zich zelfstandig naar het opvangcentrum te begeven en moeten zich er binnen de twee dagen aanmelden. Indien zij dat niet doen, wordt hun verzoek afgesloten (blz. 54). De financiële steun voor verzoekers zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun kosten te dekken. De tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te werken (blz. 58-59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, maar kunnen verschillen van centrum tot centrum (blz. 63-64)*

We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Polen is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen”. De loutere vaststelling dat de kwaliteit van de opvang niet in alle Poolse opvangcentra dezelfde is en dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de zware drempel bereikt is die in de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM is vastgesteld om ten aanzien van Polen te besluiten dat in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hetzelfde geldt voor het in het AIDA-rapport gemelde tekort aan tolken en moeilijke toegankelijkheid tot juridische hulp. Uit het AIDA-rapport blijkt geenszins dat het om dermate ernstige tekortkomingen gaat dat zij zouden resulteren in een systeemfout in de procedure inzake internationale bescherming.

Waar verzoeker nog citeert uit een aantal persartikels over de recente overstromingen en het noodweer in het Zuidwesten van Polen dient, zonder de omvang van deze gebeurtenissen te minimaliseren, te worden vastgesteld dat nergens uit deze persartikels kan worden afgeleid dat deze overstromingen resulteren in omstandigheden die ertoe leiden dat hij er als Dublin terugkeerder dreigt te belanden in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het

EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet concreet aan dat Polen omwille van de recente natuurramp en de gevolgen ervan (ook op budgettaire vlak) momenteel systematisch tekort schiet in haar verplichtingen inzake de procedures voor internationale bescherming en/of opvang van asielzoekers. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker zal worden overgedragen via de luchthaven van Warschau en uit niets blijkt dat hij naar het Zuidwesten van Polen zal worden getransfereerd. Waar verzoeker nog verwijst naar het aantal plaatsen in de negen opvangcentra in Polen en hun ligging en de capaciteit als beperkt bestempeld, kan hieruit niet blijken dat er sprake zou zijn van een structureel tekort aan opvangplaatsen, laat staan dat verzoeker als Dublin terugkeerder geen toegang zou hebben tot opvang na de terugname door Polen.

Verzoeker voert verder aan dat de Poolse regering het recht om asiel te vragen wenst op te schorten en verwijst daarvoor naar een artikel op de website van Amnesty International van 16 oktober 2024. Hierin wordt bericht over de nieuwe migratiestrategie van de Poolse regering die een tijdelijke opschorting voorstelt van het recht om asiel aan te vragen omdat Rusland en Wit-Rusland immigratie gebruiken als een manier om het land te destabiliseren. Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt dat het om voorstellen van de regering onder leiding van eerste minister Tusk gaat. Hieruit kan niet kan blijken dat actueel het recht om asiel te vragen in Polen daadwerkelijk tijdelijk zou zijn opgeschort en evenmin dat deze voorstellen een impact zouden hebben op de toegang tot de asielprocedure in Polen van verzoeker in zijn hoedanigheid van Dublin terugkeerder. Verzoeker heeft immers reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend in Polen en de Poolse autoriteiten hebben uitdrukkelijk hun toestemming gegeven voor de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) (b) van de Dublin III-Verordening wat impliceert dat zij gehouden zijn het internationaal beschermingsverzoek na de overdracht te onderzoeken en af te ronden overeenkomstig het bestaande EU asielacquis. Dat hij via Wit-Rusland Polen is binnengekomen en dat ook legale binnenkomsten zouden gevisieerd worden, wat overigens niet kan worden gelezen in de door verzoeker bijgebrachte informatie, doet geen afbreuk aan het gegeven dat het louter om een beleidsvoorstel gaat dat aan de Europese Unie instellingen zou worden voorgelegd en dat uit niets kan blijken dat actueel het recht om asiel te vragen in Polen ook daadwerkelijk tijdelijk zou zijn opgeschort.

Waar verzoeker nog stelt dat de weerstand tegen asielzoekers in Polen groeit en daarmee lijkt te verwijzen naar groeiende onverdraagzaamheid tegen verzoekers om internationale bescherming wijst de Raad erop dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, racisme en onverdraagzaamheid. Dit impliceert evenwel niet dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde ten onrechte meent dat hij geen noemenswaardige medische problemen dient te weerhouden terwijl hij wel degelijk psychologische problemen kent en er zelfs niet naar gevraagd werd, dient te worden vastgesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde in goede gezondheid te zijn. Hij brengt geen enkel document bij waaruit kan blijken dat hij ernstige fysieke of psychologische problemen heeft. Verzoeker gaat met zijn uiterst summier betoog volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing inzake zijn medische situatie en verzoekers toegang tot gezondheidszorg in Polen na terugname door deze lidstaat: *“De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Polen verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Polen van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. De Poolse wetgeving waarborgt de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (blz. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert, is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (blz. 71-73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel*

verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Polen en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen". Andermaal dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen deze pertinente motieven.

De loutere bewering dat de verzoeker wel degelijk psychologische problemen heeft, volstaat uiteraard niet om aan te tonen dat hij lijdt aan een ziekte die een medische behandeling vergt, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat hij van medische behandeling zal verstoken blijven in Polen als Dublin terugkeerder. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat hij bij de overdracht aan Polen een reëel risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten.

Verzoeker doet evenmin anderszins blijken van een specifieke kwetsbaarheid die de overdracht naar Polen zou moeten verhinderen. In dit verband wijst de Raad er ook op dat verzoeker zich aanmeldde als niet-begeleide minderjarige maar dat de leeftijdstest uitwees dat hij ouder is dan 18 jaar waarbij 23.0 jaar een minimum leeftijd is, zijn leeftijd waarschijnlijk nog hoger is en dat daarop de voor hem ingestelde voogdij werd opgeheven en verzoeker dus niet als een niet-begeleide minderjarige wordt beschouwd, wat niet wordt betwist door verzoeker.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker niet afhankelijk is van zijn moeder die eveneens een verzoek om internationale bescherming in België heeft lopen zodat op goede gronden wordt overwogen in de bestreden beslissing: *"De betrokkene verklaarde dat zijn moeder een verzoek om internationale bescherming lopende heeft in België. Hij gaf aan dat hij niet afhankelijk is van zijn moeder. Met betrekking tot zijn moeder merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en zijn moeder niet als "gezinslid" kan worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013. Ook merken we op dat zijn moeder de Dublinprocedure volgt in België en op dit moment op geen enkele manier vaststaat dat haar dossier in België zal worden behandeld"*. Ook deze pertinente motieven laat verzoeker volledig ongemoeid.

Tot slot merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in Polen een alias zou hebben gebruikt en evenmin dat hij getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. De desbetreffende kritiek van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

Uit dit alles blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een grondige wijze heeft onderzocht en dat een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens het Dublininterview en zich bij de beoordeling gesteund op verzoekers omstandigheden en informatie over de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen, op de relevante stukken van het administratief dossier en gezaghebbende en recente informatiebronnen. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Polen zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor

Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van zijn specifieke individuele omstandigheden.

Gelet op dit alles kon de gemachtigde van de Staatssecretaris op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3, lid 2, of 17 van de Dublin III-verordening.

Een schending van artikel 3, lid 2, en/of 17 van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is. Het enig middel is bijgevolg niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één november tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

K. POLLET